

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ JEANNE ZANDRE

ΜΠΕΡΤΑ. 18 ετών, άρρωστη. ΠΕΤΡΟΣ, νέος γιατρός. ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΔΕΛΦΗ.

(Στὸ νοσοκομείο. Σ' ἓνα μικρὸ δωμάτιο. Ἡ Μπέρτα κοιτεται βρεθεί ἀρρωστη στὸ κρεβάτι. Ἐίνε πολλὴ χλωμῆ, πολὺ ἀδύνατη, ἀλλὰ μέσα στὰ μάτια της λάμπει μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα. Ἡ ἀδελφὴ κιντάρει τὸ θερμομέτρο).

ΜΠΕΡΤΑ. — Λοιπόν, τί θερμοκρασία ἔχω; Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Δόξα σοι ὁ Θεός, δεσποινίς Μπέρτα, εἶστε πολὺ καλύτερα. Δὲν ἔχετε πιά πυρετό. ΜΠΕΡΤΑ. — Ναι, δὲν ἔχω πιά πυρετό. Τί θαύμα, ἀδελφή!... Τί λέτε, θὰ γίνω ἐντελῶς καλά; Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Καί βέβαια... Ὁ γιατρός εἶνε ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν καλύτερήν σας καὶ λέει ὅτι θὰ γίνετε ἐντελῶς καλά, πολὺ γρήγορα. ΜΠΕΡΤΑ. — Ὁ καλὸς μου ὁ γιατρός!... Μ' ἔχει σώσει ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Χάρου. Τί καλὸς!... Τί πρόθυμος!... Τί εὐγενικός!... Καί πόσο νέος καὶ ὠραίος!... Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Μὰ καί σεῖς εἴσαυτε πολὺ ὠραία, δεσποινίς Μπέρτα.

ΜΠΕΡΤΑ. — Μοῦ τὸ λέτε στ' ἀλήθεια, ἀδελφή; Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Μὰ βέβαια... Ἔχετε τόσο γλυκὰ μάτια, τόσο ὠραῖο στόμα, καὶ τὰ χέρια σας εἶνε θαυμάσια... ΜΠΕΡΤΑ. — Εἶμαι τόσο ὡμορφη, ὅπως εἴσεῖς, ἀδελφή; Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Πολὺ πὸ ὠραία. ΜΠΕΡΤΑ. — Δὲν τὸ πιστεύω. Ἐπειτα, ἐγὼ εἶμαι ἄρρωστη... Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Θὰ γίνετε καλά. ΜΠΕΡΤΑ. — Πιστεύετε, ἀδελφή, ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μ' ἀγαπήσουν ἐμένα, τώρα, ἔτσι καθὼς ἔχω γίνει ἀπ' τὴν ἀρρώστεια; Θεέ μου!... (Σκῶδοντας τὸ κεφάλι της). Ἡ ἀρρώστεια εἶνε κάτι ποῦ ἐμπνέει οἶκτο, ὄχι ἀγάπη.

Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Ἔχετε λάθος, δεσποινίς... Ἡ πονεμένη γυναικα ἀγαπᾶται πὸ βθετα ἀπὸ τὴ γεροὶ καὶ τὴ χαροῦμένη. ΜΠΕΡΤΑ. — Ἄν μου πῆ λοιπὸν κάποιος ὅτι μ' ἀγαπᾷ, νὰ τὸν πιστέψω; Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Καί βέβαια νὰ τὸν πιστέψετε. ΜΠΕΡΤΑ. — Ὡ, σὰς εὐχαριστῶ, ἀδελφή, γιὰ τὰ καλά σας λόγια!... Μὲ παρηγορεῖτε καὶ μοῦ δίνετε ζωὴ. Δὲν ἤθελα νὰ πεθᾶνω, χωρὶς ν' ἀγατηθῶ... Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Ἦσυχάστε τώρα, δεσποινίς Μπέρτα. Μὴν κοινοῦξτε... Δὲν κάνει... Εἶνε ἡ ὥρα ποῦ ἔρχεται ὁ γιατρός καὶ δὲν πρέπει νὰ σᾶς βῆ ἀποκαταμένη. Ἐγὼ σᾶς ἀφήνω. Θὰ πάω κάτω νὰ περιμένω τὸν γιατρό γιὰ νὰ τοῦ πῶ πόσο εἶστε καλύτερα. ΜΠΕΡΤΑ, (συγκινημένη). — Σᾶς ἔχει μῆπως παραγγεῖλει ὁ ἴδιος νὰ τοῦ λέτε, πὸν ἔρθε ἀπὸ ἐδῶ, πὸς εἶμαι;

Ἡ ΑΔΕΛΦΗ. — Ναι... Ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ σᾶς!... Λοιπόν; Θέλετε τίποτε ἄλλο, δεσποινίς; ΜΠΕΡΤΑ. — Ὁχι, ἀδελφή. Δὲν θέλω τίποτα... Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ.

(Ἡ ἀδελφὴ φεύγει).

ΜΠΕΡΤΑ, (μόνη. Παίρνει ἓνα καθρεφτάκι κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλο της καὶ κιντάρει μέσα σ' αὐτό). — Εἶμαι καλύτερα;... Εἶμαι ὡμορφη;... Ἀλήθεια!... Κι' ὅμως εἶμαι τόσο χλωμῆ, καὶ τὰ μάτια μου εἶνε πάντα τόσο κοιμένα!... Νὰ πιστέψω στὰ λόγια τῆς ἀδελφῆς;... Νὰ πιστέψω στὰ λόγια ἐκείνου;... Θεέ μου!... Πρέπει ὅπως νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾷ. Γιατί ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ μένα; Γιατί μὲ κιντάρει τόσο γλυκὰ; Γιατί μοῦ χαμογελάει; Γιατί μοῦ φέρνει λουλουδία; Εἶνε δυνατόν, Θεέ μου, νὰ εἶνε οἶκτος ὁ ἀπὸ αὐτὰ; Μ' ἀγαπᾷ, ναι... Ἄλλως τε, τὸ ἔχει ἀντιληφθεῖ κι' ἡ ἀδελφή... Μ' ἀγαπᾷ!... Πρέπει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, πρέπει νὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη... Κι' ἂν δὲν μ' ἀναστήσει ἡ ἀγάπη του, κι' ἂν δὲν μὲ γνωρίσῃ πίσω στὴ ζωὴ, πόσο εὐχαριστημένη θὰ πεθᾶνω μετὰ τὴν ἰδέα ὅτι μ' ἀγαπᾷ!... Θεέ μου, κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τόσο, τόσο πολὺ! Ἦν λατρεύω!... Ἀκούω βήματα... Τὰ βήματα του... Ἔρχεται!... (Κρῶνει τὸ καθρεφτάκι της κάτω ἀπὸ τὸ προσκεφάλο της. Παίρνει ὁ Πέτρος μ' ἓνα ὑποκίτο τριαντάφυλλο στὸ χέρι. Κιντάρει χαμογελῶντας τὴ Μπέρτα καὶ ρίχνει τὰ τριαντάφυλλα στὸ κρεβάτι της).

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΗΣ

φερνα ὅλα τὰ λουλουδία ποῦ ἀνθίζουν στὴ γῆ. ΜΠΕΡΤΑ. — Ὅλα τὰ λουλουδία; Γιατί; ΠΕΤΡΟΣ, (μὲ χαμηλὴ φωνή). — Γιατί σᾶς ἀγαπῶ!... ΜΠΕΡΤΑ, (ταραγμένη κι' εὐτυχιωμένη μαζύ). — Μ' ἀγαπᾶτε;... Κι' ὅμως εἶμαι ἄρρωστη... Θὰ πεθᾶνω!... ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν θ' ἀφήσω ἐγὼ νὰ πεθάνετε. Καὶ δὲν πρέπει νὰ φοβάστε τίποτα, ἀφοῦ σᾶς ἀγαπῶ. ΜΠΕΡΤΑ. — Ἀλήθεια!... Μὰ ναι, ναι, ἔχετε δίκιο... Εἶχα μαντέψει πὸς μ' ἀγαπᾶτε. Κι' ἡ ἰδέα αὐτὴ μ' ἔκανε καλύτερα. Ὁ πυρετός μου ἔπεσε... ΠΕΤΡΟΣ. — Τὸ ξέρω. Τὸ ξέρω. Καὶ θὰ γίνετε ἐντελῶς καλά. ΜΠΕΡΤΑ. — Μὰ εἶν' ἀλήθεια, εἶν' ἀλήθεια πὸς μ' ἀγαπᾶτε; Ἔσεῖς ποῦ εἶστε τόσο ὠραίος, τόσο γερός; ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι, Μπέρτα, σᾶς ἀγαπῶ... Μόνον ἐσᾶς ἀγαπῶ... ΜΠΕΡΤΑ. — Τί εὐτυχία, Θεέ μου!... Κι' ἐγὼ φαντάζομαι πὸς τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ μένα δὲν ἦταν παρὰ οἶκτος. Γι' αὐτὸ στις ἀρχὲς μοῦ ἔκανε μᾶλλον κακό. ΠΕΤΡΟΣ. — Ὡ, μὴν τὴ λέτε αὐτὴ τὴ λέξη. Μιὰ κοπέλλα τόσο ὡμορφη, ὅπως εἴσεῖς, δὲν ἔχει νὰ ἐμπνέσῃ οἶκτο. Ἐμπνέει θαυμασιό, ἀγάπη... ΜΠΕΡΤΑ. — Κι' ὅταν βροῖκεται ἀκόμα τόσο σιμά στὸ θάνατο; ΠΕΤΡΟΣ. — Μπέρτα, δὲν σᾶς ἐπιτρέπω νὰ λέτε τέτοια λόγια. Δὲν ἐπιτρέπω στὸ ὄμορφό σας στόμα νὰ μιλάει γιὰ θάνατο.

ΜΠΕΡΤΑ. — Τί θέλετε λοιπὸν νὰ λέω; ΠΕΤΡΟΣ. — Μόνον λόγια ἀγάπης. ΜΠΕΡΤΑ. — Ναι, ἔχετε δίκιο... Μονάχα λόγια ἀγάπης. Γιατί κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ σὺν τῆ ζωῆ, τὴ χαρὰ, τὸν ἔρωτα. Σὺν κάθε τι ὠραῖο καὶ φωτεινό. Εἶσαι ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς μου... Τί σκοτεινὴ, τί ἔρημη ποῦ ἦταν ἡ ζωῆ μου πρὶν ἔρθετε σεῖς! ΠΕΤΡΟΣ. — Κι' ἐσύ, Μπέρτα, εἶσαι γιὰ μένα τὸ γλυκὸ μου χλωμὸ φεγγάρι, ποῦ τὸ φῶς του τὸ μυστικὸ φῶτισε καὶ τὰ πὸ σκοτεινὰ βᾶθη τῆς ψυχῆς μου. ΜΠΕΡΤΑ. — Ἐγὼ σ' ἀγάπησα ἀμέσως μόλις σὲ εἶδα. Τὸ κατὰ βάθος; ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι. Κι' ἀμέσως ἡ καρδιὰ μου ἀναποκρίθηκε στὴν ἀγάπη σου. ΜΠΕΡΤΑ. — Ἦμιον τόσο ἄρρωστη, τόσο μόνη, τόσο θλιμμένη! Διψοῦσα μιὰν ἀγάπη ἀγνή σὺν τῆ δικῆ σου. ΠΕΤΡΟΣ. — Κι' ἐγὼ ἦμιον μόνος.

ΜΠΕΡΤΑ. — Τί εὐτυχία!... Τί ἀνέλπιστη εὐτυχία!... Καὶ πιστεύεις ὅτι θὰ γίνω καλά; ΠΕΤΡΟΣ. — Εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος γι' αὐτό. Ἄν δὲν ἦμιον τόσο βέβαιος, δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ σοῦ πῶ πὸς σ' ἀγαπῶ. ΜΠΕΡΤΑ. — Κι' ὅταν θὰ γίνω ἐντελῶς καλά; ΠΕΤΡΟΣ. — Θὰ ζήσουμε μαζύ. Σ' ἓνα ὡμορφο μικρὸ σπιτάκι, σιμά στὴ λίμνη. ΜΠΕΡΤΑ. — Καὶ τὸ σπιτάκι αὐτὸ θὰ εἶνε περιτριγυρισμένο ἀπὸ ἓνα κίπο γεμάτο τριανταφυλλές... ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι. Καὶ θᾶξ ἄγιοκλήματα στὰ παράθυρα. ΜΠΕΡΤΑ. — Καὶ τὰ πουλιὰ θὰ μᾶς ζυπνοῦν τὸ πρῶτὸ μὲ τὰ τραγοῦδια σου. ΠΕΤΡΟΣ. — Καὶ θᾶμαστε κι' ἐμεῖς σὺν δυὸ ἐρωτευμένα, χαροῦμενα πουλιὰ. ΜΠΕΡΤΑ. — Θεέ μου, τί εὐτυχία!... Τί ὄνειρο!... Φοβοῦμαι πὸς θὰ πεθᾶνω ἀπὸ τὴν πολλὴ εὐτυχία!... ΠΕΤΡΟΣ. — Μὴ μιλάς πιά γιὰ θάνατο, Μπέρτα. Νὰ λές: «Θὰ ζήσω εὐτυχισμένη». ΜΠΕΡΤΑ. — Ναι, θὰ ζήσω εὐτυχισμένη... Θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι... Ὡ, Θεέ μου... Θεέ μου!... Δὲν ξέρω τί ἔχω... Μοῦ ἤρθε μιὰ ξαφνικὴ ἀδιαθεσία... Μιὰ ἀδυναμία... ΠΕΤΡΟΣ. — Δὲν πρέπει νὰ μιλάς πολὺ. Πιλάγιασε καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῆς. ΜΠΕΡΤΑ. — Δὲν θέλω νὰ κλείσω τὰ μάτια μου, γιατί δὲν θὰ σὲ βλέπω. ΠΕΤΡΟΣ. — Θὰ μὲ δῆς στὸν ὕπνο σου.

ΜΠΕΡΤΑ.—Ἡ ἀρρώστεια εἶνε κάτι ποῦ ἐμπνέει οἶκτο, ὄχι ἀγάπη.

ΜΠΕΡΤΑ. — Μίλα μου. Θέλω ν' αποκοιμηθώ άκούγοντας τή φωνή σου.

ΠΕΤΡΟΣ. — Μπέρτα!.. Μικρή μου, όμορφη Μπέρτα!.. ΜΠΕΡΤΑ, (μέ φωνή σβυσμένη). — Λέγε μου γιά τόν σπιτάκι μας, πού θά είνε κοντά στή λίμνη... (Κλείνει τά μάτια της).

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι, τόν σπιτάκι μας θά έχη έναν κήπο γεμάτο τριαντάφυλλα...

ΜΠΕΡΤΑ. — Τό βλέπω... Τό βλέπω κούλας... Τί όμορφο σπιτάκι!.. Σάν αυτά πού βλέπουμε στίς ζωγραφίες. (Άγωνιάνας). Καί τά τριαντάφυλλα... Τί όμορφα πού είνε... Καί πώς ευωδιάζουν!..

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι. Καί τ' άγιοκλήματα σκορπούν γύρω μεθυστικές ευωδιές...

ΜΠΕΡΤΑ, (όλο και πιο ξεψυχισμένη). — Καί τ' άγιοκλήματα... καί τά πουλιά... κι' έμεις... Μά τί όμορφα, τί όμορφα!.. Κι' ό ουρανός... πάντα γαλάζιος... πάντα... πάντα... (Έξαφνα ή Μπέρτα σωπαίνει. Τό στόμα της μένει άθρόανοιχτο. Δέν άπανέει καθόλου).

ΠΕΤΡΟΣ. — Μπέρτα!.. Μπέρτα!.. (Σκύβει επάνω στην καρδιά της). Θεέ μου, πέθανε!.. Φτωχή κόρη!.. (Πλησιάζει στην πόρτα και φωνάζει:). Άρλέττα!.. Άρλέττα!..

(Μπαινεί ή αδελφή).

ΠΕΤΡΟΣ. — Πέθανε!.. Η ΑΔΕΛΦΗ, (σταυροκοπιέται). — Καίμην Μπέρτα!.. Μά είνε θαύμα πώς έζησε και τόσο καιρό. Ό καθηγητής είπε προχθές ότι μία υπεράνθρωπη δύναμη τήν κρατεί στή ζωή.

ΠΕΤΡΟΣ. — Η άγάπη.

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Ναι, ή άγάπη. Πέθανε εύτυχισημένη χάρι σ' έσένα και σ' έμένα.

ΠΕΤΡΟΣ. — Ναι, πέθανε εύτυχισημένη.

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Μέ τί πόνο μου έλεγε: Δέν θέλω νά πεθάνω χωρίς ν' άγαπηθώ.

ΠΕΤΡΟΣ. — Έπαιξα καλά τόν ρόλο μου ως τό τέλος.

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Κι' έγώ.

ΠΕΤΡΟΣ. — Άγάπη μου!.. Γλυκιά μου άγάπη, Άρλέττα μου!.. Είσαι ένας άγγελος. Έσύ τ' σκέφτηκες όλα, έσύ, όταν κατάλαβες πώς ή άρρωστη μ' άγαπά, μ' έπεισες νά προσποιηθώ πώς τήν άγαπάω κι' έγώ...

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Έτσι έπερατε νά γίνη. Δέν έχουν μόνο τά σώματα άνάγκη από νοσηλεία, μά κι' ή ψυχή. Κάναμε μία μεγάλη εύεργασία σ' αυτή τήν κόρη. Κι' άν δέν μπορούσαμε νά τή σώσουμε, τής δώσαμε ένα θάνατο γλυκό...

ΠΕΤΡΟΣ. — Πόσο σ' άγαπά, Άρλέττα!

Η ΑΔΕΛΦΗ. — Σόπια!.. Σόπια!.. Φοβάμαι μήπως μς άκούσει άόμοια.

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

— Υπάρχουν γυναίκες, πού είνε γιά τήν ψυχή ό,τι είνε τό κλίμα τής Νιζιάς και τής Νεαπόλεως γιά τούς φθισικούς.

— Η γυναίκα αυτό τόν κοινό έχει μέ τόν άγγελο, ότι καταφεύγουν και στους δυό τά πονεμένα πλάσματα.

— Μόνον ό τελευταίος έρωτας τής γυναίκας ίκανοποιεί τόν πρώτο έρωτα τού άνδρός.

— Ό Θεός δέν άφησε στίς γυναίκες, παρά τόν έρωτα και τή δροσερότητα, γιά νά δροσίουν μ' αυτά τά μέτωπα πού τά περιβάλλει τó φλογερό στεφάνι τής δόξας.

— Είνε γνώρισμα εύγενείας κ' άν σέβεται κανείς τις γυναίκες, όποιανδήποτε ήλιζα κ' άν έχουν.

— Οι ξανθοί, οι κοντοί, οι λεπτοί και οι στεγνωμένοι άνδρες άγατούν νά βασανίσουν τις γυναίκες, γιατί μόνον αυτές μπορούν νά έξουσιάζουν.

— Καταλαβαίνουμε άμέσως τήν αξία μιας νοικοκυράς μόλις πατήσουμε τó κατόφλι τού σπιτιού της.

— Η φτώχεια πού πλάθει τυφλούς έν γενετής, θά μπορούσε νά πλάση και γυναίκες κορφές και τυφλές πρós τόν έρωτα.

— Γιά τις περισσότερες γυναίκες, ποτέ τó λεπτό δέν είνε έκαιτομύριο, ένó άπεναντίας τó έκαιτομύριο είνε λεπτό.

— Η γυναίκες δέν είνε ποτέ ένοχες. Γιά τά σφάλματά τους φέρνουμε έμεις τήν ευθύνη.

— Η γυναίκα μισοστά στον άνδρα πού μισεί θανασιώως, χαμογελά γλυκά, όπως ή χορεύτριας μπρός στους θεατές.

— Η γυναίκα μένει πάντα κατά βάθος ένα παιδί.

— Ό άνδρας ποθεί. Η γυναίκα αγαπά.

— Η γυναίκα είνε ένα ποίημα, πού γιά νά τó καταλάβη κανείς καλά, πρέπει νά τó διαβάσει πολλά χρόνια.

— Η γυναίκα είνε ένα πλάσμα φλόγαρο, πού ξέρει μόνον νά κτίνεται και νά γδύνεται.

— Ό άνδρας και ή γυναίκα μόνον όταν ένωθούν συμπληρώνονται.

— Η γυναίκα είνε βασίλισσα τού κόσμου και δούλη τής ελαχίστης επιθυμίας της.

— Τό πνεύμα των γυναικών είνε ένας λαβύρινθος, τού όποιου και αυτές ή ίδιες άγνωούν τούς ελιγμούς.

— Γυναίκα είνε τó παρήγορο πλάσμα πού νοσηλεύει τούς άρρώστους και τούς άγγίζει άνάλαφα, χωρίς νά τούς πληγώνη.

— Η κακή και άσχημη γυναίκα είνε χειρότερη και άσημιότερη από τόν πιο κακό και άσχημο άνδρα.

— Η γυναίκες είνε ή καλύτερες ή χειρότερες από τόν άνδρα. Μέσος δρος δέν ύπάρχει.

— Τις γυναίκες μπορεί κανείς νά τις παρομοιάσει μέ θεριάστρες πού άπ' έξω έχουν ψηχό μάκραιο και μέσα φλογερό καμίνι.

— Η γυναίκα είνε τó γλυκό όργανο, χορδές τού όποιου πρέπει νά είνε ό έρωτας και μουσικός ό άνδρας.

— Γυναίκα είνε ή... πρώτη κατοικία τού άνθρώπου.

— Γυναίκα είνε τó άριστοέγγυμο τού σύμπαντος.

— Γυναίκα είνε τó όμορφότερο... ήμιν τού κόσμου.

— Γυναίκα είνε τó κομψό σφάλμα τής φύσεως.

— Γυναίκα είνε διάβολος υπερτέλειος.

— Η φιλάρεσκος άμοιάζει τήν όμορφη θάλασσα. Επιδάμνεια άκτινοβολούσα, άντανακλόουσα τού ουρανού, τó μαεδιαμα, άλλα κοίμπουσα άχαρή πυθμένα, βουλον ορέμα και θάνατον.

— Στόν έρωτα, όσο λιγώτερο μιλεί κανείς, τόσο περισσότερα λέγει.

— Η γυναίκες, όπως και τά κήματα τής θάλασσας, ποτέ δέν μοιάζουν άναμεταξύ τους.

ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΗΘΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΑΞΙΔΙ

Έχω μία άνοιχτή πληγή, πού δέ λείει νά κλείση, και τόν πόνο, πού ριγεί, των δακρύων ή πηγή δέν μπορεί νά σβήση.

Τήν καρδιά μου σέρνει έ- (κει μακρυνά ή καρδιά της, μά φωνή της μυστική μέ τραβάει σαν προσευχή πρós τήν έμορφιά της.

Χάθηκεν άπ' τήν καρδιά κάθε μου στολίδι, έφυγε κάποια βραδεία ή άγάπη μακρυνά, στό στερεόνό Ταξίδι!

Μπρός σέ κάποια συλλογή τρέμει ό λογισμός μου: τώρα παιά μέσ' στή σιγή θά 'ναι κόκκαλα στή γή, — τó γραφτό τού κόσμου.

Μιά χρονιά κι' άλλη χρονιά, πώς περνούν τά χρόνια! Τί νά πώ, φεύτη ντιονιά, τής ζωής τήν άποτία θά θρηνώ αιώνια.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΑΛΤΑΡΗΣ

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΣ

Τώρα πού ξαναφύσηξεν μέ παγωμένο ρίγος τού φθινοπώρου ό άνεμος, μ' άργόθλιφτες πνοές, πέρα στ' άμπέλια μακρυνά στερνογοιούτάζει ό τρύγος και τά πουλιά γοργόφτερα ζητούν ζεστές φωλιές, ... Τώρα πού κι' ή τρελλή φωτιά σπιθοβολάει στό τζάκι και ή ζωή όλόγυρα στοχαστικά διαβαίνει, τó πρωτοβρόχ' ήρθε κι' αυτό και κραύζει τó κοράκι και ή ματιά στό "Άπερο βυθίζεται θλιμμένη...

Πέρα στίς στράτες μιάν άπάνευη γωνιά τού γέρο-καστανά τó πώς τρεμοθαμπίζει, και στίς νυχτιάς τή σιωπηλή τήν παγωνιά άκό τó κάστανο στή γόβολη νά τριξή!..

ΚΩΣΤΗΣ ΚΟΚΟΡΟΒΙΤΣ

